

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: N. T. T.**, zastoupena Mgr. Jiřím Kabuďou, advokátem, se sídlem ul. 1. máje 741, Frýdek - Místek, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2004, č. j. 32 Az 13/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 8. 2003, č. j. OAM - 3795/VL - 20 - 05 - 2003, byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že skutečnosti uváděné stěžovatelkou, a to těžkosti ekonomického charakteru ve vlasti a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu, když namítla, že správní orgán v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), § 12 zákona o azylu a § 91 zákona o azylu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 5. 2004, č. j. 32 Az 13/2003 - 23, tak, že žalobu zamítl. Krajský soud se zcela ztotožnil s posouzením situace a odůvodněním napadeného rozhodnutí správního orgánu a rovněž poukázal na to, že skutečnosti stěžovatelkou uváděné, a to její tíživá ekonomická situace v zemi původu a nemožnost najít si stálé zaměstnání, nelze pod důvody udělení azylu podřadit.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uvádí, že si je vědoma, že svou žádostí nenaplňuje žádné ustanovení azylového zákona o poskytnutí azylu, zejména § 12 zákona o azylu, případně § 13 uvedeného zákona. Zdůraznila však, že v České republice řádně pracuje, ve své vlasti by těžko sháněla práci a dostala by se ve svém životě na hranici chudoby nebo dokonce pod ní. Z toho důvodu žádá, aby v kasačním řízení bylo zváženo udělení azylu podle § 14 azylového zákona, tzv. humanitární azyl. Zároveň požádala o prominutí překážky pro vycestování z České republiky.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka ani po výzvě krajského soudu k odstranění vad kasační stížnosti výslovně neuvedla, z kterého důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost podává. Z obsahu kasační stížnosti lze však dovodit, že kasační stížnost je podávána podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Pokud se stěžovatelka domáhá zvážení udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tak tento tzv. humanitární azyl lze udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení, proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Pokud však je žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek podle § 12 zákona o azylu a na místě není ani výrok podle § 13 a § 14 zákona o azylu, odvozovaný od negativního výroku opírajícího se o ustanovení § 12 zákona o azylu. Pokud tedy v případě stěžovatelky výrok podle § 14 zákona o azylu nepřicházel v úvahu, nemůže se stěžovatelka na soudu domáhat, aby zvážil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu